

LBRIS

We know
books

All Your Twisted Secrets

Copyright © 2020 by Diana Urban

Copyright © 2022 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URBAN, DIANA

Totate secretele tale întunecate / Diana Urban ; trad. din lb. engleză de Laura Nureldin. - București : Editura Herg Benet, 2022

ISBN 978-606-763-304-7

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit în România

DIANA URBAN

TOATE SECRETELE TALE ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

HERG BENET

2022

Mi-am petrecut ultima oră întrebându-mă dacă nu cumva o să mor diseară.

Poți să mori dintr-un atac de cord la șaptesprezece ani, corect? Perspectiva cinei formale din seara asta face ca inima să mi se zbată în piept așa de sălbatic, încât sunt convinsă că zilele-mi sunt numărate.

Ce e atât de rău la o cină formală? Să începem cu faptul că iubitul meu, Robbie, a fost și el invitat la chestia asta, iar noi doi nu suntem într-o perioadă prea bună. Planurile noastre pentru după absolvire sunt cel puțin diferite – și, pe măsură ce anul terminal se apropie de sfârșit, tensiunea crește. Nu ne ajută prea mult nici faptul că viitorul șef de promoție, Diego, a primit și el o invitație. Prietenia noastră s-a transformat de curând în altceva – ceva ce îmi face obrazii să roșească, nervii să se electrizeze și inima să-mi crească precum un burete scufundat în apă.

Să ne pui pe toți trei în aceeași încăpere poate avea efecte catastrofale. Dacă Robbie ar bănui că-mi place tocilarul clasei, i-ar arde un pumn lui Diego de față cu toată lumea. Cu Robbie am probleme mai mari decât cu un alt băiat. Dar dacă aprinzi un chibrit într-o cameră în care ai turnat benzină, sigur o să te arzi. Dacă aș reuși măcar puțin să ascund ce simt, poate că aș trece cu bine de seara asta. Din păcate, nu mă pricep deloc să mint, așa că la orizont văd o despărțire aseasonată cu niscaiva vânătăi.

Dap. Atacul de cord e iminent. Tot ce trebuie să fac e să trec cu bine de seara asta, apoi toate o să se rezolve.

LIBRIS | We know books

Sau așa sper.

Dau mai tare muzica din *Harry Potter*, într-o încercare de a-mi calma nervii în timp ce îmi răscolesc dulapul, însă îmi dau seama destul de repede că toate hainele mele sunt oribile. Am de ales între ceva super-relaxat ori o ținută neagră, de concert (sau de înmormântare, cum îi zice Sasha), iar ambele variante sunt pur și simplu deprimante.

După ce toate hainele mele ajung pe jos, într-un morman – spre încântarea pisicii mele, Mittens, care se cui-bărește rapid printre ele – descopăr o rochiță veche, cu paiete verzi, pe care am purtat-o la un recital de pian în urmă cu câțiva ani. Acum, rochia se oprește mult deasupra genunchilor mei, dar e singura ținută cât de cât purtabilă pe care o găsec.

— Amber, arăți minunat! spune mama când urc în goană scările dinspre dormitorul meu de la subsol, trăgând de tivul rochiei.

— Spui asta doar pentru că ești mama mea.

— Termină cu modestia.

Îmi strânge în pumn una dintre buclele roșcate care deja amenință să se lase. Și ea are părul roșu, tuns bob, cum se tund mamele.

— Arăți sofisticat îmbrăcată așa. Totuși, rochia aia putea să fie un pic mai lungă...

— Robbie a ajuns?

Deja a întârziat zece minute. Arunc o privire afară, prin vitraliul ușii de la intrare, uitându-mă după SUV-ul lui negru, în timp ce îmi fac de lucru cu brățara mea cu ametiste. Mittens mi se freacă de glezne, lăsându-și blănița albă pe pantofii mei de catifea neagră, decupați în față.

— N-ai voie să ieși cu băieți până când nu împlinești patruzeci și șapte de ani! strigă tata, din biroul lui de pe hol.

— O fi un moment nepotrivit să subliniez că ies cu el

de vreun an? spun eu.

Până și mama își dă ochii peste cap la fel de teatral pe cât o fac eu.

Exact când îi trimit un mesaj lui Robbie, farurile lui luminescă aleea de la intrare. Îmi las telefonul să cadă în geantă, iar mama îmi dă o jachetă și mă pupă pe obraz înainte să țâșnesc pe ușă, afară.

— Dă-mi un mesaj când ajungi acolo.

— Doamne, mamă, îi spun eu în timp ce îmi pun haina. Peste câteva luni o să fiu la facultate. Și atunci o să vrei să-ți dau mesaj de fiecare dată când ajung pe-unde?

— Ar fi minunat. Ce idee bună! zice ea, iar ochii îi sclipesc jucăuș în ciuda umbrei de tristețe care nu i-a părăsit niciodată. Te iubesc.

— Pa! strig eu peste umăr, ieșind în goană în aerul înăbușitor al serii, apoi pe alee, cu haina deschiată fluturându-mi în urmă.

Mama nu e *chiar* super-protectoare. Îmi dă voie să fac ce vreau, atâta timp cât o anunț că sunt în viață.

Nu pot să spun că n-are un motiv întemeiat.

Robbie își aruncă mănușa de baseball pe bancheta din spate.

— Bună, iubito...

— Cincisprezece minute ai întârziat, Robbie. Pe bune?

Trântesc portiera, mă așez pe scaunul din dreapta și îmi pun centura de siguranță, toate dintr-o singură mișcare. Nu sunt genul care să caute motiv de ceartă, dar acum sunt cu nervii întinși la maximum.

— Amber. Calmează-te. Antrenamentul a durat un pic mai mult.

Scuza lui preferată. Robbie se apleacă și mă sărută, iar mirosul dulceag al săpunului și al gelului pentru păr îmi inundă simțurile. Se sprijină cu mâna de tetiera mea și dă

LIBRIS | We know
 books

cu spatele, să iasă înapoi, în stradă. Mama ne face cu mâna scurt, de la fereastra livingului, iar draperiile se închid chiar când Robbie calcă accelerația la podea.

— Și oricum, a trebuit să trec pe acasă, să-ți iau cadoul, spune el, apoi bagă mâna în spatele scaunului meu fără să-și ia ochii de la drum, ia de acolo o cutiuță și mi-o aruncă în poală.

— Cadoul... meu? Pentru ce?

— Deschide-l.

Zâmbește din nou, iar colțurile ochilor lui cenușii se strâng un pic, în timp ce în obraji îi apar gropițe. Curioasă, desfac panglica roșie a cutiuței albe din mâinile mele și găsesc înăuntru o brățară cu pandantive. Mai multe note muzicale mici, din argint, atârnă de un fir simplu, pe care sunt înșirate ametiste.

Îmi face semn spre brățara cu ametiste a bunicii, pe care o port la mâna dreaptă:

— M-am gândit că se potrivește cu cealaltă brățară a ta.

Furia mi se risipește și e înlocuită de un amestec năucitor de bucurie și oroare:

— Dar pentru ce e asta?

— Ce, am nevoie de un motiv ca să-i cumpăr ceva frumos iubitei mele?

Zâmbește și mai larg – rânjetul ăla contagios care mă face mereu să mă simt ca și cum aș fi cea mai strălucitoare stea de pe cer. Și pare sincer. Totul pare sincer la Robbie. E genul „primești ce vezi“, iar asta este în egală măsură o binecuvântare și un blestem – nu trebuie să mă întreb niciodată cât de mult mă iubește... sau cât de supărat e pe mine, mai ales în ultima perioadă. Dar tema muzicală a cadoului de la el mă ia pe nepregătite.

Muzica mea a fost un punct nevralgic pentru noi, în ultima perioadă. Robbie ar fi vrut să-l urmez pe el și bursa

lui sportivă la Georgia Tech, de parcă să renunț la visurile mele de a studia muzica la USC sau la Berklee nu era un sacrificiu prea mare. „Dar poți cânta oriunde“, insistase el. Acum câteva luni ne certaserăm rău de tot pe tema asta, iar el mă convinsese să mă înscriu la Georgia Tech și sugerase să amânăm discuția până când primeam un răspuns de la universitate.

Apoi am primit scrisoarea de admitere. Și, din clipa aia, am fost sigură că o să ne despărțim.

M-oi fi îndrăgostit eu de Robbie, dar de muzică am fost îndrăgostită de când mă știu. Nu puteam să-l las să mă convingă să renunț la visurile mele. În ciuda faptului că eram super hotărâtă, încă nu îmi dădeam seama cum să-i dau vestea.

Dar asta e o întorsătură atât de neașteptată! Îmi trec degetele peste micile pandantive-note muzicale. E un cadou foarte atent ales. Oare, în sfârșit, mi-a înțeles punctul de vedere? Oare e dispus să facă un compromis?

De parcă mi-ar fi auzit gândurile, spune:

— Știi că n-am mai vorbit de ceva vreme despre școală și alte chestii.

Școală și alte chestii. Ce ușor e să-mi înghesui toate ambițiile muzicale într-un singur cuvânt. „Chestii“. Își netezește părul blond-nisipiu.

— Ai primit vreun răspuns de la Georgia Tech?

Mi se încordează umerii.

— Nu. Nu încă.

Din fericire, întunericul îmi ascunde obraji roșii ca focul. Sunt așa de palidă, încât propriul sânge mă dă mereu de gol: *Mincinoaso*.

— Ei, păi, trebuie să vină curând. Vreau să fiu cu tine.

Își ține o mână pe volan, iar pe cealaltă o pune peste a mea, împletindu-și degetele cu ale mele.

LRDIS | We know
books

— O să-i dăm de cap împreună. Te iubesc, Amber.

— Eu... și eu.

O, Doamne. Ce-ar trebui să fac? Îmi sărută mâna și mi-o eliberează, iar eu îmi fac de lucru cu încuietorea noii mele brățări pe care mi-o pun la mâna stângă. Mă sprijin de geam, uitându-mă la casele cu etaj, cu arhitectură colonială, identice, pe lângă care trecem rapid. Tăcem tot restul drumului, până când picături mari de ploaie încep să lovească mașina, reducându-mi la tăcere chiar și gândurile.

— Ah, rahat.

Pe sub centura de siguranță, închid fermoarul jachetei. La fel ca spălatul mașinii, faptul că-mi fac bucle este o garanție că o să plouă. Dacă ne-am muta în California, aș rezolva de una singură problema secetei.

Colțul gurii lui Robbie se ridică puțin:

— E doar apă.

— Explică-i și părului meu chestia asta, vrei? Îi zic eu, dându-mi bretonul la o parte.

Robbie îmi aruncă o privire când ajungem în față la Chesterfield.

— Hei. Ești frumoasă. Cu tot cu păr.

Roșesc din nou.

— Mersi.

Mă scutur de anxietate și mă uit în lungul străzii după un loc de parcare. Chesterfield este un restaurant de lux, amplasat în subsolul unui fost depozit, transformat în centru comercial de fițe. În weekend, localnicii se îngrămadesc toți în zona asta și se prefac că locuim într-un oraș plin de viață, când, de fapt, tot „centrul“ înseamnă vreo trei străzi.

N-ai cum să păcălești pe nimeni. Locuim într-o suburbie din nordul statului New York și cu asta, basta.

Din fericire, e marți, așa că sunt destule locuri libere după colț. Imediat ce Robbie parchează, îmi desfac centura și țâșnesc afară din mașină. Îmi acopăr capul cu gluga și alerg pe după colț, cu grijă să nu calc în vreo băltoacă. Nu e nimeni pe trotuar, în afară de două femei la vreo cincizeci de ani care aleargă spre o mașină din apropiere, protejate de niște umbrele mari și negre. Cobor în grabă treptele abrupte de la intrarea principală a restaurantului Chesterfield, fără să-l mai aștept pe Robbie.

Ferească Dumnezeu să se grăbească spre ceva care nu este un meci de baseball.

Îmi scutur de apă jacheta, chiar în fața pupitrului hostesei. Dincolo de el, în camera luminată discret se văd, de-o parte și de alta, separeuri capitonate cu catifea roșie, alinate cuminți pe lângă pereți, și un bar care ocupă tot zidul din fundul încăperii. În spatele lui se înalță o piramidă din sticle de vin și de tărie printre care trece lumina, creând un efect de halo. Se aude muzică clasică din difuzoarele montate în plafon, deasupra meselor.

Deasupra meselor goale.

Sala e pustie.

— Ești sigură că chestia aia e la Chesterfield? Întrebă Robbie, din spatele meu.

— Da. Uite, spun eu și îi arăt afișul lipit pe pupitrul hostesei.

Eveniment pentru Bursierii Primăriei din Brewster în Sala Winona. Mai e și o săgeată care arată spre dreapta și pe care scrie „Pe aici“.

— Unde naiba e lumea?

Inima îmi bate mai tare când intru în încăpere.

— Probabil că în Sala Winona, acolo unde trebuie să fie.

— Nu, vreau să zic unde e restul lumii...

— Hai, să mergem.

IBDIS | We know

Să terminăm odată cu povestea asta. Apuc mâna aspră a lui Robbie și îl conduc prin salonul pustiu. Printr-o ușă de lângă bar, aud un râs plin și familiar.

Intru pe acolo într-o sală mai mică, dar la fel de elegantă. O masă lungă, de mahon, este pusă pe un covor roșu, oriental, care acoperă cea mai mare parte a pardoselii lustruite din lemn care bate în negru. Cum aproape toată camera este sub nivelul solului, există doar două ferestre mici cocoțate undeva, spre plafon. Servante asortate cu masa sunt aliniată la perete, sub ferestre și lângă ușă. Două dulapuri de veselă, pline cu pahare și cu mărunțișuri, încadrează șemineul de cărămizi roșii din stânga, care se reflectă într-o imensă oglindă cu ramă de alamă de pe peretele opus. Lumânări artificiale pâlpâie în candelabru din alamă agățat destul de jos în mijlocul încăperii. Sala asta pare medievală și îmi trezește claustrofobia.

Sasha Harris și Diego Martin sunt deja la locurile lor și râd la o glumă care sigur n-are nicio legătură cu nevoia ei constantă de a fi cu un pas deasupra lui. Robbie tușește, iar Sasha se oprește în mijlocul unui nou hohot și se uită pe după spătarul scaunului ei. Când mă vede, se luminează la față:

— Hei, doamnă!

Se răsucește pe loc și îmi întinde obrazul, pupând aerul din stânga și din dreapta feței mele.

— Slavă Domnului că și voi ați câștigat chestia asta. Altfel, seara ar fi fost groaznic de plictisitoare, șoptește ea.

Sasha e tot ce și-ar dori ceilalți să fie – șefa echipei de majorete, a clubului de teatru, a clasei, plus potențială șefă de promoție. Cuvântul „somm” pare să-i lipsească din vocabular. Printr-o bizară întorsătură a sorții, în clipa asta se întâmplă ca tot ea să fie și cea mai bună prietenă a mea. Astă seară e îmbrăcată într-o rochie roșie, aproape mulată,

fără bretele, iar părul castaniu, lucios, îi cade în valuri pe umeri și nici măcar un fir nu-i stă aiurea.

— E foarte tare că putem să-l cunoaștem pe primar, spun eu. A ajuns?

Îl eliberează pe Robbie din îmbrățișare.

— Mnu, nu încă. Dar să știi că el nu e „tare” deloc. Adică, pe bune. Cine naiba își dorește ca atunci când o să fie mare să ajungă primar în Podunk?

Îmi arunc de pe umeri jacheta umedă, o agăț în cuierul sculptat de lângă ușă, apoi îmi dau spre spate bretonul. Buclele pe care abia reușisem să mi le fac s-au lăsat deja. Fir-ar ea de ploaie!

— Îh, zici că-i cuptor aici.

— Pfff, știi, spune Sasha, făcându-și vânt cu mâna. Hai, te-au așezat lângă mine.

Îmi arată scaunul cel mai apropiat de ușă. Sunt opt scaune cu spătar înalt în jurul mesei – câte trei pe fiecare latură și câte unul în capete. Pe farfuria mea goală, cu margine aurie, stă un călăreț de carton pe care scrie *D-ra Prescott*. Pe al ei scrie *D-ra Harris*. Elegant. Îmi trag scaunul și mă uit peste masă, drept în ochii lui Diego.

OK, acum e-acum.

Pe frunte îi cad șuvițe de păr negru în timp ce îmi susține privirea cu ochii lui pătrunzători, arămii, și pe buze i se strecoară un zâmbet.

— Bună, Amber.

Mintea mea zboară la un moment de acum câteva săptămâni, când ochii ăia erau la doar câțiva centimetri de ai mei. Adevărul fie spus – ai putea să prăjești un ou pe fața mea în clipa asta.

— Bună.

Cuvântul îmi iese mai degrabă ca un soi de șuierat. Îmi pun geanta pe podea și mă așez, înjurându-mă în gând

IBDIS | We know
 pentru că mă dau de gol așa de ușor. În fond, nu s-a întâmplat nimic între noi. Aproape că s-a întâmplat, acum câteva săptămâni. Dar „aproape“ nu se pune.

— Felicitări, zice el. Lasă-mă să ghicesc.... Ai câștigat datorită muzicii tale?

Râd nervos și-mi fac de lucru cu notele muzicale agățate la noua mea brățară.

— Mda. Probabil că m-a propus domnul Torrente. Adică, practic, în ultimii patru ani eu am predat la ora lui de muzică, bălmăjesc.

O, Doamne! Dacă Robbie observă stânjeneala dintre mine și Diego, seara asta o să se transforme într-un coșmar. Mă prefac că tușesc și îmi acopăr gura, încercând să-mi ascund obrajii care sunt în flăcări. Din fericire, Robbie nu vede nimic, pentru că stă lângă cuier unde își butonează telefonul, scuturând din cap.

— Îți vine să crezi că i-au acordat și lui Diego una dintre burse? Cred că, pentru el, douăzeci de mii de dolari înseamnă măruntăș acum, îmi șoptește Sasha când Diego își ia telefonul de pe masă.

De parcă n-ar fi fost de-ajuns că e absurd de inteligent, Diego e și un fel de vedetă la noi la școală. A inventat un burete ciudat care își schimbă culoarea când îl uzi și a apărut la emisiunea *Bid or Bust* – un *reality show* unde inventatorii încearcă să obțină finanțare de la antreprenori bogați – în vara dinaintea clasei a noua. După ce au licitat pentru el toți investitorii și a semnat un contract, el și tatăl lui au vândut milioane de bureți *SpongeClown*.

— Păi, *probabil* că o să fie șef de promoție, îi răspund eu, tot în șoaptă.

Sasha își înclină capul într-o parte și rânjește, iar în ochi îi joacă flăcări.

— Mai vedem noi.

— Aici nu e semnal deloc, spune Robbie.

Se așază lângă mine și își deschide primul nasture al cămășii cadrilate.

— Mi se pare mie, sau sunt cincizeci de grade?

Întind mâna după paharul cu apă și iau o înghițitură.

— Mda, e cald rău.

— Îh, face Sasha, iar eu îi urmăresc privirea peste umăr.

Tocmai a intrat Priya Gupta; își rotește privirea prin încăpere și se crispează vizibil. Că Priya mi-a fost cea mai bună prietenă e puțin spus. Mi-a fost ca o soră. Acum evită să se uite la mine și își coboară ochii de căprioară spre podea în timp ce își agață jacheta în cuier și își aranjează mânecile rochiei albe, boeme. Când o salută Robbie, abia dacă îi răspunde cu un mormăit. Durerea îmi apasă pieptul ca un morman de pietre, dar nu zic nimic când Priya se așază lângă Diego. Se salută cu voce scăzută, apoi ea se prefăce foarte preocupată de propriile unghii.

— Bună, Priya, spune Sasha, târăganat.

Priya strânge din dinți.

— Bună.

Îi zâmbesc, dar nu vrea să se uite la mine. Simt că mă strânge ceva de gât. Oare o să mai vorbească vreodată cu mine? Chiar nu știe cât de dor îmi e de ea?

— Felicitări! Habar n-aveam că te-ai calificat pentru o bursă, zice Sasha.

Priya nu e șefă de promoție, dar are note excepționale.

Priya ridică o sprânceană.

— O, adică vrei să spui că te interesează cine altcineva mai câștigă?

Zâmbetul Sashei pălește.

— Ce vrei să...

Îi trag un cot Sashei, care se încruntă la mine.